

אור האמונה

פרשת שמות

שבת קודש ♦ כג' טבת, תשע"ג

גיליון מס. 350

♦ דברי התורה שבגיליון מוקדשים ♦

לזש"ק
זוהרה בת אילנה, מוטי בן רונית
לרפואה שלמה
שלמה בנימין בן שרה פרוין, אמה בת מרסל
שלום בן ליבא
לזיווג הגון וחזרה בתשובה
הילה בת פלוורנס
לעילוי נשמת
שלמה שלומי בן אילנה נאוה, יא' חשון תש"ע
סימא בת רפאל שלום שאול, כח' כסלו
זילפה בת לאה
בניהו בן זכריה (יחיאל) ומרים, כו' אדר תשע"ב
ת.נ.צ.ב.ה

“ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה” (א.א)

למה נאמר “ואלה”? לא מספיק היה לכתוב “אלה”? נאמר כאן “ואלה שמות” - בוא"ו, להורות שלמותם. כי כמו שיוסף ואחיו היו צדיקים גמורים ולא שינו את שמם, כן היו כולם, בניהם ובני בניהם צדיקים נוספים על הראשונים. וזהו “ואלה” בוא"ו התוספת. ואע"פ שבאו למצרים ונכנסו בכור הברזל והגלות, לא שינו שמם, והיו צדיקים כמו יעקב ובניו”. (צחור המור)

את זה, זה נותן הרבה כוח, זה נותן הרבה תקווה. כשמבינים שזאת הדרך של ה' להעלות אותנו עוד מדרגה, לקרב אותנו עוד קצת אליו יתברך, כשככה מסתכלים על היסורים אז הם פחות כואבים. יבוא יום ונראה כי בעומק הדין היה מונח עומק של רחמים וחסדים.

רבנו הקדוש: “כי התכלית כולו טוב, כי אפילו היסורים והצרות והרעות העוברים על האדם, חס ושלוש, אם יסתכל על התכלית, בודאי אינם רעות כלל, רק טובות גדולות, כי בודאי כל היסורים באים בכוונה מהשם יתברך לטובתו, כי כוונת השם יתברך הוא בודאי רק לטובה” (ליקו"מ סה).

רק עם הצרה אדם יכול להתחבר לבורא. האור לא מתגלה כשהכל נפלא. האור מתגלה כשעוברים על הבן אדם דברים קשים. אין קשר יותר יפה עם הקב"ה מהזמן שיש צרות, שיש יסורים. פתאום יש קשר. פתאום לא מפסיקים להרים את הראש. פתאום מתחננים. פתאום מדברים ממקום הרבה יותר פנימי, יותר עמוק. היסורים מזככים אותנו, מטהרים אותנו, מקרבים אותנו אל ה'. אני כל הזמן מבקש אור אך אני יודע שכשאני בחושך, זה יותר גבוה. כי רק כשאני בחושך אני מסוגל באמת לצעוק אל ה'. צעקה כזאת שתבקע את כל המסכים ותגיע עד כסא הכבוד. כמו בני ישראל בפרשה שלנו: “ויאנחנו בני ישראל מן העבודה ויצעקו ותעל שוועתם אל האלוקים” (ב.ג).

“גם מאחורי הדברים הקשים שעוברים עליך אני עומד, אני נמצא שמה, אני נמצא גם במקומות האלה. אני מרחם עליך, אני רואה אותך, אני לא אתן לך ליפול, אני אעזור לך אפילו שאתה נמצא במצבים הקשים האלה. אבל בשביל שתזכה לגאולה, צריך להכין כלים. כשהייתם במצרים, לא היה לכם דיבור. הדיבור היה בגלות. הדיבור זה התפילה. לא יכלו להתפלל. אבל משהו אחד כן היה. הקול.

“יפה לא יאמינו לי” (א.ד)

למה סובבת לה תורתנו הקדושה סביב זכרון יציאת מצרים? למה כל כך הרבה מצוות שהצטוונו בהם הם “זכר ליציאת מצרים”? כי באמת, עוד לא יצאנו ממצרים. כי גלות מצרים זה לא רק שעבוד הגוף. זה גם שעבוד הנפש. והנפש שלנו בגלות עד היום. גלות השכחה ופזור הדעת. אנחנו שוכחים את הייחוס שלנו, שוכחים שיצאנו מהאבות הקדושים שאין ייחוס נעלה ממנו. שוכחים שאנו בנינים אהובים להשם יתברך, שאנו “בני בכורי ישראל” (דברים ד. כב). שוכחים שמי שהוריד אותנו למטה למטה, הוא גם הבטיח להעלות אותנו למעלה למעלה. שוכחים שמי שנתן את המכה הוא ברא קודם את הרפואה. שוכחים שלא סתם קורים דברים, שוכחים שלכל צער יש משמעות, שכל כאב פועל תיקונים, ששום אנחה לא הולכת לאבוד. כשאנחנו בתוך הצרה, בתוך מרירות הפרנסה, בתוך דאגה מהמשפט הזה שלא רוצה להיגמר, בתוך הבושה, בתוך עוגמת הנפש, אנחנו שוכחים את האמת. שוכחים שאנחנו לא לבד. להבקיע את מסך ההסתרה ולגלות את הסוד שיש בגלות הזאת, ביסורים האלה, זה דבר מאוד קשה. וזה מה שאומר משה רבינו לה' יתברך “והם לא יאמינו לי”. הם בתוך הגלות, בתוך ההסתרה, הם עבדים עדיין, אין הם יאמינו לי שה' נתגלה אלי?! ודוקא מתוך הגלות הקשה הזאת נולדה הגאולה הכי גדולה. לכן מזכירים לנו שוב ושוב את יציאת מצרים.

החיים זה לא גן של שושנים. יש הרבה יסורים בחיים. כל אדם עובר עליו מה שעובר. צריך להזכיר לעצמנו כל הזמן שה' רוצה רק את טובתנו, גם אם עכשיו כל כך קשה לנו. “את אשר יאהב ה' יוכיח” (משלי ג'). אם אדם ילך בהרגשה שנעשה לו עוול, שהיסורים הם לרעתו, הוא רק מגביר על עצמו את הדינים ח"ו. כל אדם יש לו את המסלול שלו, עם הרבה תיקונים, עם הרבה דברים קשים, אבל דבר אחד חייבים לזכור: גם כשאתה בתוך החורבן הפרטי שלך, גם אז ה' משגיח עליך. ה' אף פעם לא עוזב אותך. כשזוכרים

להבין ולזכור שאין לנו לאן לפנות אלא אל ה' יתברך. שם ההצלחה שלנו, שם הישועה שלנו, שם הנחמה שלנו. כל מה שקורה זה במסגרת התוכנית האלוקית של הבניה שלנו. כל אחד עובר מה שעובר, כל אחד יש לו את המסלול שלו, ככה טוב טוב, עם הרבה תיקונים, עם הרבה יסורים, עם הרבה דברים קשים, דברים כאלה שלא ישוערו, אך כולם כולם זה בתוכנית האלוקית בתוכנית של הבניה.

החיים זה לא בית הבראה. החיים זה שלוש מילים: התמודדות, התמודדות, התמודדות. ה' לא מוותר על אף יהודי. הוא נותן עוד מכה ועוד מכה, הוא שולח עוד הסתרה ועוד הסתרה, הכל בשביל שהאדם יתעורר אל ה'. פתאום הוא יזכור שיש ה'. פתאום הוא יבין שכל המכות שהוא קיבל, זה הכל בעצם כדי שהוא ירים את הראש למעלה.

האדם צריך לנשק את הצרות שלו כי בלי צרות ובלי יסורים לא היינו מגיעים לשום מקום בחיים. אדם מתבונן קצת בחייו, הוא יראה שדווקא מתוך התקופות היותר קשות בחיים צמחו הישועות הכי גדולות. רק ככה אנחנו צומחים. רק ככה מתקרבים לאבא.

מורנו הרב: "אדם צריך לקבל את כל מה שעובר עליו באהבה.

פה אשתו מוכיחה אותו, ההורים מבזים אותו, חבר מוכיח אותו, נהג האוטובוס צועק עליו, בכל מקום מוכיחים אותו, בכל מקום צועקים עליו, מבזים אותו. זה עיקר מה שרוחץ את האדם. "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מכל טומאותיכם ומכל גילוליתם אטהר אתכם". מים טהורים זה התוכחות והבזיונות. זה מה שמטהר את האדם.

אדם עובר עליו ירדות, הוא יכול להחזיר את כל העולם בתשובה, הוא יכול לספר לאנשים גם עלי עבר ככה, גם לי קרה ככה, גם אני הייתי שם, באותו מקום שאתה נמצא, הנה אני עשיתי תשובה, תעשה גם אתה. כל הירידות שאדם עובר, זה כדי שהוא יהיה מורה דרך, הוא היה בתוך הקליפות והוא יצא, כדי שיראה לאנשים איך יוצאים מהקליפות. כל הירידות שהוא עבר הוא רק היה שליח, הוא רק כמו צוללן שמורידים אותו לעמקי ים, להוציא אנשים ולהציל אותם."

כשאדם יודע שה' שלח לו את הצרה, וה' גם יקח לו את הצרה, ושהכל זה לטובתו, זו מדרגה נפלאה. אבל אפשר להמשיך קצת הלאה. לעלות מדריגה נוספת. להודות ולהלל ולשבח לה' גם כשהוא בתוך הצרה. ר' נתן אומר בליקוטי הלכות: "כי באמת אם היו הכל שומעים לקול צדיקי אמת ללכת בדרך זה, להאמין תמיד בה' יתברך שהכל לטובה ולתן שבח והודיה תמיד לה' יתברך בין בטיבו בין בעקו כמו שכתוב: בה' אהלל דבר באלוקים אהלל דבר, בודאי היו מתבטלים כל הצרות וכל הגלויות לגמרי וכבר היתה גאולה שלמה!"

אין יסורים ללא עוון. אם אין לאדם עוונות, אין שום סיבה בעולם שיהיו לו יסורים. כשאדם מבין שהיסורים שיש לו באים לכפר על העוונות שלו, וגם לעורר אותו לתקן מה שדרוש תיקון אז ממילא יסירו ממנו את היסורים. אם הוא מבין את זה ולוקח אחריות על החיים שלו, לא מאשים אף אחד, לא מתלונן, לא נופל לדכאון, גם לא עושה ברוגז עם הקב"ה, אם הוא לוקח אחריות על עצמו זה בעצמו ממתיק מעליו את הדינים. ואם הוא יתעקש ויבקש מה' שיראה לו על איזה עוון באו לו היסורים, משמים יראו לו מה הוא

יש קול ויש דיבור. הקול זה צעקה. בלי מילים. לצעוק לה' תמיד אפשר. אנא ה' הושיעה נא. להרים את הראש, להוציא איזה קול, זה האדם יכול לעשות בכל מצב. אתם הייתם בעבודות קשות, לא יכולתם להתפלל במניין, לקחת סידור ולעשות כך וכך, עוד לא היה נוסח של סידור, אבל לצעוק יכולים. זה יכולתם. מה שמצפים מכם עכשיו זה שתצעקו. כל מה שעושים לכם זה בשביל הגאולה. כי אם לא תצעקו לא תהיה גאולה.

אבל עכשיו, באים ועושים לכם כזה דבר שבמקום שזה יהיה יותר טוב, זה נהיה עכשיו יותר גרוע, "לכו עבדו ותבן לא יינתן לכם". זה המבחן שלכם. האמונה. זה הכלי לגאולה. בלי האמונה אין עם מי לדבר בכלל. זה כלום. זה לא אדם בכלל. אמונה זה האמון. אתה נותן אמון בקב"ה, הוא עושה אתך עיסקאות, אם אתה לא נותן בו אמון, הוא לא עושה איתך עסקאות. כל מה שקורה לנו בחיים, גם מה שהוא לא כל כך נעים ולא מצליח לנו, זה נקרא פעולות משתנות. וצריכים לכלול את כל הפעולות המשתנות באחדות הפשוט. מה זה אחדות הפשוט? זה האלוקות. כל העבודה היא לדעת שכל הפעולות האלה השתלשלו מהאחדות הפשוט שזה הקב"ה. לפעמים יש פעולות משתנות שהם דברים גרועים. הם לא טובים. הם דינים קשים. הם איזה מצוקה. איזה בעיה. איזה קושי. קטן או גדול. ואז פתאום האדם חושב אוי, מה קורה לי עכשיו, איך אני אסתדר, מה יהיה לי עכשיו, ואז אומרים לו רגע, רגע, אמרנו שצריך לכלול את הפעולות המשתנות באחדות הפשוט. אז עכשיו תכלול את זה באחדות הפשוט, תזכור את ה', תתקשר אליו, תתחבר אליו, ואז אתה תוכל למצוא תקוה, ושמחה, ועצה, ודרך." (באור פני מלך חיים)

איפה שאתה לא מבין, שם אתה צריך אמונה. אתה לא מבין איך קורים לך דברים כאלה, שום דבר לא הולך, הכל מתהפך לך מול העיניים ואתה חייב לדעת שהכל זה מלכתחילה, הכל כתוב מראש, מששת ימי בראשית, זאת התוכנית, זה המסלול, לא קרה לך איזה פנצ'ר, לא קורה לך משהו שלא היה צריך לקרות. ככל שאדם מבין יותר את האין עוד מלבדו, ככה יותר טוב לו.

ככל שאדם ממקום יותר נמוך מגלה את ה', ובורח אל ה', ומחפש את ה', כך השכר שלו גדול יותר.

כשיהודי לא רואה שום אור והוא שוב מניח תפילין, והוא שוב מתפלל, זה הכי גבוה.

כשאדם שומע את הלא של ה' והוא נשאר דבוק בו יתברך, זה יותר גבוה מאשר כשהוא שומע את הכן, כשה' נותן לו.

הבעיה שלנו שאנחנו כל הזמן מחפשים עצות אחרות. במקום להישאר דבוקים בה' אנחנו בורחים לכל מיני דברים אחרים. אחד בורח לאכילה, השני בורח לשינה, השלישי בורח לכעס, הרביעי בורח לדברים אחרים, שוכחים שיש ה'.

כשמתוך כל הבלבולים שלנו, וכל הקשיים, והמחשבה שאנחנו יכולים לפעול בכל מיני דרכים, כשפתאום מבינים שעכשיו צריך להניח הכל בצד ולפנות אל ה' כי זה הדבר העיקרי, אז זה עושה הרבה נחת רוח למעלה.

שוברים אותנו, כותשים אותנו, אבל רק טוב יוצא מזה. מכריחים אותנו

צריך לתקן. זו מדרגה, זה לא תמיד קל, אך כשאדם זוכה לחיות ככה, זה מרומם אותו וממלא אותו שמחה.

גם בתוך החושך, בתוך ההסתרה, בירידה הכי גדולה עדיין יש לנו בחירה. עוברים מה שעוברים בחיים האלה, נופלים וקמים ושוב נופלים ושוב קמים. אבל גם בנפילות וגם בירידות תמיד אפשר להתחבר מחדש לאותה נקודה קטנה-גדולה, נקודה של חבור ואמונה בה'. זה כוחנו כעם, היחד נותן כוח. ראינו את החשש הגדול של משה רבינו "והם לא יאמינו לי". ומה קרה בפועל? "ויאמן העם"!!! (ד. ל.א). עם שלם שעונה ודוכא על ידי המצרים בעבודת פרך קשה ונוראה במשך 210 שנים, מביע אמונה צרופה, נפלאה וטהורה בלי שום הרהור, שאלה או טענה. זה כוחנו כעם, וזה גם כוחו של היהודי הבודד באשר הוא, שעל אף כל הצרות, הגזרות והעינויים לא הפסיק לשיר ולהודות לה', מתוך דבקות צרופה ואמונה שלימה.

"כמעט כל אדם עובר באיזה שהוא שלב בחיים תקופה קשה ודווקא שם הוא מוצא את ה'. יש שעוברים זאת בגיל צעיר, ביתמות מאב או אם ח"ו, יש שמחכים שנים לפרי בטן, יש שעוברים בעיות קשות בשלום בית, בפרנסה, בבריאות, הצד השווה הוא שבתוך התקופה הקשה והכואבת שהם עוברים, הופך ספר התהילים להיות מרכזי בחייהם, הפניה להקב"ה באותם ימים הופכת להיות להם לדבר שבקבע, להרגשת תלות מוחלטת בבורא ולהרגשת מתיקות של קירבת אלוקים לי טוב.

הקב"ה מזכה הרבה נשמות לטעום טעם מתוק זה, לעבור זמן קשה, זמן של יסורי נפש קשים, אבל כעבור שבוע שבועיים חודש חודשיים מגלים הם באותם יסורים את יד ה', את השגחתו, את רצונו הטוב של הקב"ה להיטיב, לעזור, להמעיט ביסורים, לעודד, לשמח היכן שאפשר, לתמוך.

כשאדם בתוך היסורים שלו, כשהוא לוקח באמצע הלילה ספר תהילים או מתחיל לדבר מהלב המיוסר שלו עם ה', הוא פוגש בידיד אמת, שומע תפילת כל פה, קרוב לכל קוראיו. זה לא מגיע ביום אחד, אבל בסוף מוצאים את ה'. לבסוף מבינים שאין כאן עונשים, שמשמים לא דוחים את האדם, לא מרחיקים אותו, היסורים נועדו לקרב את האדם כמו שהמחיצה בבית הכנסת לא נועדה לרחק את הנשים, אלא לקרב. חבל שאדם רואה ביסורים ובהסתרות התרחקות הבורא ממנו. זו לא היתה הכוונה מאתו יתברך, הקב"ה אוהב את האדם אהבת נפש, "נפלאה היא אהבתך", אהבתו של הבורא לבניו לא נתפסת בשכל אנוש, נפש איש ישראל חשובה אצל הקב"ה יותר מכל התורה כולה". (כי אתה עמדי)

כמו שאב לא יכול להתנתק מבנו ולא חשוב מה שיקרה עם הבן, אפילו הלך לתרבות רעה ח"ו וקורה מה שקורה אתו, האבא רץ אחריו לכל מקום, מתפלל עליו בכל מקום, לא יכול להתנתק ממנו, אין בזה בחירה כלל, אהבה של אב לבנו אין בזה בחירה בכלל. ככה האהבה של הקב"ה אלינו. בורא עולם לא מוותר על אף אחד מבניו, הוא רוצה את כולם, גם את הרחוקים ביותר, כמו בסיפור הבא:

מלאכים של שבת קודש

רועי בן קשת היה ילד צפון תל אביבי מלא ספקות. הוא אף פעם לא החליט בשביל עצמו בצורה משכנעת מה עדיף לו עכשיו, לאכול או לשחק בחצר עם החברים, לישון או לקרוא ספר, או אולי לשמוע מוסיקה, הספקות הללו רדפו אותו יומם ולילה ולא נתנו לו מנוחה. גם כשהוא החליט לבחור באיזשהו כוון, הוא תמיד חש שהוא מפסיד בכיוון האחר. הוא היה טיפוס

חשדן, נרגן ומקטר מקצועי, שתמיד חשב שמרמים אותו, גונבים לו ולא נותנים לו את מלוא זכויותיו. במילים אחרות הוא לא האמין באף בן אדם. האמת ניתנת להיאמר שכמעט בכל מגעיו עם בני אדם הוא תמיד מצא בהם את הסדק של אי האמינות, את הכחש-בחש המאפיין אנשים שמילה אצלם זו לא מילה, ומהימנות זה לא הצד החזק שלהם.

נו, נו, אם בן קשת מיודענו לא סבל את סביבתו הקרובה, לא מוגזם יהיה לומר שדתיים בכלל וחרדים בפרט, הוא לא סבל ולא האמין למילה וחצי מילה שלהם. עד שיום אחד התקבל לעבודה בבנק ניסים שרעבי, חוזר בתשובה צעיר, שאת עיקר עבודתו עשה בארכיון, אבל היה עולה ויורד בין הקומות להביא ולקחת מסמכים נצרכים. הדמות החרדית של שרעבי עוררה בבן קשת תחושת ריחוק מחד, אבל סקרנות מאידך. בוקר אחד נכנס שרעבי למשרדו של בן קשת והנחית עליו שני תיקים לעיון, כדי שיעביר מסקנותיו למנהל הסניף. אחרי החלפה של כמה מילות נימוס, אמר שרעבי לבן קשת, שהתחיל לחקור אותו, ולהתעניין ולחטט: "תשמע חבוב, אני איש פשוט, חזרתי בתשובה לפני שנתיים. אני אין לי זמן להתחיל לשכנע אותך שיש בורא לעולם, וכל מיני פילוסופיה. אני מאמין שיש, וחלאס! אבל יש לי בן דוד שהוא יעני אינטליגנטי כמון והלך לסמינר של חוזרים בתשובה וחזר לנו עם כיפה וציציות.

הנאיביות הפשטנית של שרעבי כבשה את רועי בן קשת, משהו בצלילי קולו שידר אמינות, וזה צליל שבן קשת לא כל כך הכיר. "טוב תן לי את מספר הטלפון שלו, אני רוצה לשוחח איתו... הלך חילוני חזר דוס, מעניין...".

אורי שרוני סיפר בנימוס לבן קשת על הסמינר, וסקרנות משופעת בספקות החלה לנקר בפקיד הבנק שסבל מחוסר אמון כלפי כל מי ומה שזז, אבל גם אורי שרוני נשמע לו משום מה אמין ומדבר לעניין, כמובן הכל בערבון מוגבל. בן קשת חייג, ושבועיים אחר כך מצאו אותו בסמינר "ערכים".

רועי סקר את לובי המלון. הרבה חילוניים, פה ושם כמה חרדים, "מעניין", הרהר, "מה הם כבר יכולים למכור לי שאני לא יודע. אבל אני לא טיפש, אני אכניס אותם למלכודת של חוסר האמינות וחוסר היושר שלהם... הם כולם תיאטרון אחד גדול" צקצק בתוך הגיונות ליבו.

ההרצאות היו מעניינות, אבל לא הזיזו את לבו האטום. ההוכחות על נבואות שהתגשמו, צפנים טמירים החבויים בתורה, לא עשו עליו שום רושם. "הם פשוט מאחזי עינים, המרצים החרדיים. אני לא הולך לבדוק אותם, אבל אני לא קונה מהם שום הוכחה". כל המסרים הללו עברו מעל ראשו של רועי, שספר את הדקות עד לסיום הסמינר במוצאי שבת קודש.

ליל שבת, אחרי הסעודה באולם דקל, הרצאה עם הרב שמעון גורדון. רועי בן קשת התיישב בשורה השלישית. נושא ההרצאה: "יום שבת בחיי במשפחה".

הרב גורדון איש עדין נפש ואציל מידות. כשרונו כמרצה היה להעביר בלשון צחה ומרתקת את מדרשי חז"ל בשילוב הלכות שבת פשוטות עם רעיונות של שלום בית. למרות השעה המאוחרת היו משתתפי הסמינר מרותקים. גם רועי. הוא גילה עניין במדרשים, הוציא את פנקסו מכיסו, שלף עט מארנקו, והחל לרשום ראשי פרקים. הרב גורדון קלט אותו והביט בו בעיני תכלת מלטפות: "מכובדי, היום שבת, ואחת מן המלאכות האסורות היא כתיבה, אבקשך לא לכתוב את הרצאתי...".

רועי בן קשת, "חכה רגע". הרב נעצר והפנה ראשו לעבר בן קשת. הקהל השתתק.

"כבוד הרב, סליחה, צר לי שפגעת בך. רק הרגע, ממש הרגע, נכנסה האמונה התמימה כמו חץ ללבי. הייתי בטוח שאתה לא רציני בהערותיך כלפי. חשבתי שתבליג על הכתיבה שלי, כי שבת היא עוד יום בשבוע. נדמה היה לי שהכל כאן הצגה אחת גדולה. אבל כשאני שומע ורואה שהשבת קדושה כל כך בשבילך, ואילו אני, יהודי פשוט, חוטא, עוד יותר חשוב בשבילך... אז אני מאמין לכל התורה כולה. הרגע למדתי ממך שיש באמת מושג של "אהבת ישראל". כשאמרת "אני אוהב את היהודי הזה", זו היתה הפעם הראשונה בחיי שהרגשתי שיש מישהו בעולם שאוהב אותי, ואל תשאל אותי למה ומדוע..."

הרב גורדון לא שאל למה ומדוע, הוא ניגש לרועי בן קשת, חיבק אותו בחום רב, ולחש על אוזנו: "אתה יהודי גדול... אנחנו עוד ניפגש".

וההרצאה המרתקת נמשכה עמוק עמוק לתוך ליל שבת, שופע מלאכים, מזמורים וניחוחות של צ'ולנט. בן קשת עצמו נמתח כמו חץ דרוך על המיתר של הסמינר, והגיב עוף כאחד הנשרים הגדולים.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי)

רועי הניח את העט, אך גיחך בינו לבין עצמו: "הרב הזה משחק אותה צדיק, אני אכניס אותו לפינה..." דקותיים אחר כך שוב אחז בעט. "ידידי היקר, שבת היום! ביקשתי ממך וזו הפעם השנייה, לא לכתוב. אם תמשיך בכתיבה אאלץ לסיים את ההרצאה בטרם עת, וחבל. אני מוכן לחזור בפניך על עיקרי הרצאתי במוצאי שבת, ואז תוכל לתעד את הדברים".

הו, הו, רועי התחיל לגלות עניין בסצינה הנוכחית. עימות בלתי נמנע עם הרב גורדון - זה האתגר. הוא כבר יוציא אותו מכליו, ויוכיח לכל הקהל מה פרצופו האמיתי של הרב. הוא החזיר את העט לכיסו.

...ושוב דקותיים אחר כך, שלף בן קשת את עטו והתחיל שוב לרשום. הרב גורדון עצר את שטף דיבורו, סגר את הספר שלפניו ואמר: "קהל קדוש תסלחו לי, אבל אני מסיים ברגע זה את הרצאתי. אינני מוכן שיהודי, וכל יהודי באשר הוא, יחלל שבת בגללי. זה עוון נורא שאינני יכול שיוטל על כתפיי. תבינו אותי, אני אוהב את היהודי הזה, ואינני רוצה שייגרם לו נזק. שוב, אני מבקש את סליחתכם".

הרב גורדון פנה בהליכה מהירה לכיוון פתח היציאה מן האולם. קולות מחאה נשמעו וטרנויות רבות הופנו לעברו של בן קשת. "הרב גורדון!" צעק

תפלה

יקרה, תעזור לי להאמין שזה הכל עוד ניסיון באמונה. שזה לא ביש מזל, וזה לא בגלל שעשינו איזה טעות, אלא זה הכל בהשגחה פרטית מדוייקת.

שהכל ממך אבא, והכל לטובה, גם אם אני עכשיו בחושך מצרים ולא מבין איפה פה הטובה.

תעזור לי להבין שאני לא מבין כלום, ומה שחשבתי שהוא הכי גרוע בשבילי, אולי דוקא כאן הישועה שלי.

ריבוננו של עולם תחזק אותי באמונה!

בעיקר ביום הושענא רבה צעקתי וכיוונתי קודם כל על זה,

ונסעתי לציון של הרֶבָּה מזויעל בשני חמישי ושני אחרי ששמעתי על הסגולה שיש שם,

ובכל נסיעה לרבנו הקדוש באומן בקשתי ממנו והתחננתי אליו שיעזור לנו בעניין הזה,

ובקשתי סליחה ועשיתי תשובה על כל מה שאולי חטאתי בעניין המסויים הזה,

ובודאי עשיתי עוד דברים שאני כרגע לא זוכר,

ואם אחרי כל זה קרה בדיוק ההיפך ממה שביקשתי, קרה בדיוק מה שביקשתי שלא

ריבוננו של עולם תחזק אותי באמונה!

שגם כשקורה משהו שהוא בדיוק ההיפך ממה שרציתי וממה שהתפללתי בשבילי ימים וחוודשים ארוכים,

וגמרת את כל התהילים בליל שבת,

ואמרת תיקונים כלליים בלי סוף,

וצעקתי בשדה עד שנהייתי צרוד,

וניצלתי את הימים שאמרו בהם הלל לצעוק עד טיפת הכוח האחרונה שהיתה לי "אנא ה' הושיעני נא", "אנא ה' הצליחה נא",

ובכל ההושענות שבימי סוכות הקדושים,

שמר אלוה!
מנחם אזולאי

תרומות ניתן להעביר לת.ד. 57943, ירושלים - או לחשבון בנק הדואר 20685668. כל תרומה תתקבל בברכה.

ניתן לקבל את הגיליון בדואר אלקטרוני ע"י שליחת מייל לכתובת: r.m.azolai@gmail.com

בנושאי הקדשות ו/או הנצחות נא לפנות לטל. 03-9339013; 050-4139631 * בשאר נושאי העלון ניתן לפנות לטלפון: 02-5374711; 050-4181488**